I Horisonten.

Roman

af

Freiderich Freidrich.

(Fortsat.)

De gik alle tre ned til Stranden, løst en Baad ud i det skummende Vand og sprang den, fremtog de i Baaden skjulte Aarer, og Gregor stødte fra Land. Det lykkedes ham i Forening med Nikolaus at bringe Fartøjet ud over Brændingen, men saa begyndte egentlig først Arbejdet.

Stormen pilskede Vandskaden op i høje Bølger, der sprøjtende og fraadende væltede sig mod Baaden til Stormens barske Musik.

„Det gaar ikke!" raabte Gregor, overdøvende Havets og Stormens Larm. „Vi kommer næppe af Pletten, Baaden fyldes med Vand, og en eneste Bølge er nok til at knuse den."

„Giv mig Aaren, hvis De allerede er træt," gav Ella til Svar.

„Jeg er ikke træt, men jeg indser ikke Nytten af, at vi drukner, før vi naa Skibet."

Nikolaus stemte i med.

„Jeg vil ud til Skibet," raabte Ella heftig. „Ogsaa vi var forrædere, hvis vi ikke opbød alt for at skatte vore Kammerater i Kundskab om Faren, Gregor Solitoff; lod mig dog ikke komme til at tvivle om Deres Mod."

„Jeg har jo sagt Dem en Gang, at jeg ikke tænker paa mig selv," svarede Gregor tilbage.

Ella rev Sømandshuen af Hovedet og brugte den som Øse, medens begge Mændene med Opbydelsen af al deres Kraft arbejdede videre. Trods Stormen hørte man Aareto-lenes Knagen og Knirren og de lydelige stønnende Aandedrag fra Mændenes Bryst. Af Tid højere og voldsommere brød Bølgerne mod Baaden. Natten Mørke gjorde Stillingen saa meget farligere, og mere end en Gang var det lille Fartøj paa Nippet til at gaa neden om og hjem.

„Det er Vanvid!" raabte Gregor. „Vi naar aldrig ud til Skibet."

„Jeg vil ud til Skibet!" raabte Ella endnu højere og sprang op, saa Fartøjet slingrede endnu mere. „Jeg vil," gjentog hun. „En Forræder er den, der er bange for at ofre Livet."

„Ella, jeg tænkte paa Dem!" gav Gregor Solitoff til Svar.

Tause og med Tøstoragtens kolde Kraft arbejdede de to Mænd videre.

Men det var et vanvittigt Foretagende at byde det oprørte Hav Trods i det skrøbelige Fartøj

Baaden var allerede halv fyldt med Vand; de roende agtede ikke derpaa, og Stormen lettede Ella Arbejdet med at øse.

Endelig naaede de Stedet, hvor Skibet havde ligget for Anker; det var ikke mere at se

„De er borte," sagde Gregor med dump Stemme.

„De tager vel ikke fejl af Stedet, Gregor?" faldt Ella ind.

„Nej."

„Det er vanskeligt at maale Afstanden i Mørke."

„For min Skyld kan vi gjerne ro længere ud; Tilbagevejen bliver dog ikke bedre."

Ogsaa Nikolaus mente, at vi nu maatte have naaet Skibet, hvis det endnu havde ligget for Anker.

Ella tav. Mekanisk vedblev hun at øse Vand af Baaden.

Baaden blev vendt, og Gregor fik Ret; Tilbagefarten var endnu vanskeligere. Som en Nødestøt slængtes Baaden fra Bølge til Bølge med uimodstaaelig Voldsomhed, givet til Pris for det pidreste Spil hvert nyt Øieblik.

Ingen talede et Ord; enhver følte, at det næste Øieblik kunde bringe Døden. Natten, Mørket forstærkede denne Følelses Uhygge. Men Lykken var med dem. Brændingens Brusen var allerede hørlig.

„Nikolaus, tag min Aare," raabte Gregor; han rejste sig og gik hen til Ella.

„Hvad vil De, Gregor?" spurgte denne som overkrammet af dybe Tanker.

„Intet — intet! Men det er godt at være sammen i Brændingen," lød hans Svar

Allerede i næste Øjeblik blev Baaden grebet af Brændingens skummende Hvirvel og slængt mod Kysten, hvor en Syndflod af Bølger slog over dens Bryg.

Gregor havde grebet Ella, og medens han kæmpede for ikke at blive revet med af den tilbagevendende Bølge, holdt han en afmægtig i sine Arme.

Med Opbydelsen af sin bedste Kraft slæbte han sig op paa den fikre Strand og faldt da sammen.

Nikolaus, der ligeledes havde reddet sig fra den sønderslaaede Baad, traadte til og ruskede Gregor op

Ella, hvis falske Skæg Vandet havde skyllet bort saa vel som den brune Ansigtsfarve, og hvis Haar havde opløst sig og nu faldt ud over hendes Skuldre, kom ved begge Mændenes Anstrængelser til sig selv igjen.

Hun rettede sig op og spurgte:

„Hvor er jeg?" men i næste Øieblik syntes hun at erindre al Ting.

„De havde Ret, Gregor, det var spildt Møje," sagde hun med en modfaldende Stemme. Men Modløsheden varede kun en kort Stund, saa talte hun igjen med fuld Ro.

„Vi er nu ikke i Stand til at naa Skibet; men Kaptejnen er en af vore mest trofaste Mænd og maa ikke gaa til Grunde for det stændige Forræderis Skyld. En lykkelig Mistanke har holdt mig tilbage fra at indvie Aleris i alt. Han ved ikke bedre, end at Kaptejnen sejler direkte til St. Petersborg; han ved ikke af, at Skibet først skal anløbe Memel. De maa straks rejse til Memel, Gregor; over Land med Jernbanen kan De komme dertil før Kaptejnen — De maa være der først og underrette ham om Forræderiet, før nogen fremmed Fod endnu har betraadt Skibet. Han har en Politispion blandt Matroserne og ved det ikke en Gang."

„Jeg rejser ikke," gav Gregor til Svar. „Jeg bliver her, til De selv er i Sikkerhed."

„Jeg skal nok sørge for mig selv; desuden er Faren ikke saa stor for os. Politiet vil først hæfte os, efter at Skibet er naaet til St. Petersborg. De maa rejse."

Kulden rystede Ella, saa hun næppe var i Stand til at tale.

„Lad os tale herom i Ro; jeg kan jo dog ikke rejse før i Morgen tidlig," svarede Gregor. „Nu vil jeg følge Dem hjem; De er jo gjennemvaad og rystet; denne Nattur har alligevel været for meget for Deres Kræfter."

„Mind mig ikke om, at jeg kun er en svag Kvinde," faldt Ella ind. „Denne Tanke falder mig ofte nok selv ind og lægger sig lammende over mine Beslutninger. Jeg vil være stærk — men De har Ret, jeg er det ikke. Kom — jeg tror, jeg bliver syg."

Nikolaus gav hende Matroshuen, hvorunder hun gjemte Haaret, og Gregor ledsagede hende; hun maatte tage hans Arm for at holde sig oprejst.

Det var sent paa Natten, Gaderne var tomme. Kun her og der mødte de en enlig Vægter, der ikke bekymrede sig om dem.

I Nærheden af Huset vilde Gregor ile i Forvejen for at overtyde sig om, at Adgangen var fri; men Ella holdt ham tilbage.

„Hvad nytter det? Politiet ved dog, at vi kommer sammen, at vi er Nihilister, og hvor vi kommer fra, bryder det sig dog ikke om at vide. Det vil ikke en Gang holde Dem tilbage, naar De gaar med ind i Huset. Kulden gjen-nemtrænger mig og jeg kan knap holde mig oprejst, men jeg maa le ved Tanken om, at vi er forraadt og dog endnu en Tid er sikre. Petersborg Politi har telegraferet, at man ikke maa sikre sig os, man tror saa sikkert at have os og vil ikke lade Kaptejnen og de i Petersborg med os forbundne undslippe. Jeg maa hele Tiden tænke paa Fabelen om Hunden, der med et Stykke Kjød i Munden løb over en Bro og saa sit eget Spejlbillede i Vandet. Den troede, det var en anden Hund, og undte den ikke det Stykke Kjød, som ogsaa den bar i Munden; og da den saa snappede efter den andens Steg, faldt dens egen i Vandet. Vil Politiet fange os alle, faar det slet ingen."

Gregor hørte næppe, hvad hun sagde; han led ganske vist ikke i nogen høj Grad af Frygt, men det var ham dog ikke muligt at opfatte Situationen med saa megen Humor. Maaske opfattede han bedre Farens fulde Størrelse.

Stormen havde endnu ikke aftaget det ringeste i Voldsomhed; med skjærende Kulde kom den bestandig brusende i samme Styrke fra Nord. Den syntes at have fordrevet den Politibetjent, der holdt Vagt ved Ellas Hus; thi det var ikke Gregor muligt at opdage nogen.

Gjennem en Dør fra en Sidegade slap Ella med sin Ledsager ind i Huset, og efter at have overtydet sig om, at Vinduet var tæt dækket med Skodder, tændte hun med kuldeskjælvende Haand Lys.

„Jeg kan ikke give Dem tørre Klæder," sagde hun. „Men her er Rom, Sukker og Vand — her er Spiritus-lampen — se at blive varmet lidt op af en Grog Jeg kommer snart tilbage; lav ogsaa mig et Glas; Næsen er næsten frossen af mig."

Hun forlod Værelset.

Gregor Solitoff tømte et Glas med Rom, fyldte derefter Kjedlen med Vand og satte den over den tændte Spiritus-lampe. Den stærke Rom oplivede ham og fik hans næsten stivnede Blod til atter at rulle.

Han stirrede paa de blaalige Spiritusflammer, som slikkede op om Kjedlens Sider. Vandet begyndte først med smaa Bobler, senere uden Ophør at synge sin ejendommelige Sang i Kjedlen. Erindringen, der laa mange Aar tilbage, vaktes i Gregors Sjæl.

Den lykkelige Tid, da han mange Gange sad saaledes om Aftenen og lyttede til Theekjedlens snurrende Sang, saa lykkelig, at han næppe havde noget eneste Ønske mere. Han var Advokat i St. Petersborg og havde vundet sig en fast og smuk Stilling; hans Formue og Anseelse voksede Dag for Dag som hans Indflydelse. Et Aars Tid havde han været gift og holdt sig selv for det aller lykkeligste af alle Mennesker.

Da skete da, at han i en Forsvarstale for en uskyldig anklaget og i lang Tid fængslet udtalte sig skarpt mod det hemmelige Politis umaadelige Voldsomhed og grænseløse Vilkaarlighed, der ikke ændsede nogen Ret eller Lov, og for hvilket Bevaggrundene til at fængsle, anklage og forvise selv den mest uskyldige ofte kun var personlige Interesser.

Hans Tale gjorde et voldsomt Indtryk; den anklagede blev frifunden, og Solitoff fejrede som aldrig før Triumfer for sin Veltalenhed og sit Frisind, og lykkelig som en Gud vendte han hjem.

En stille Nat blev hans Hus omringet af det hemmelige Politis Betjente. Han selv blev slæbt i Arrest. Paa alle sine Spørgsmaal om, hvad han havde forbrudt, fik han kun det Svar, at det maatte han vel selv vide. Han vidste det ogsaa. Hans Forbrydelse var den, at han havde vovet at tale mod det hemmelige Politis Retsløshed og Overgreb.

Han blev bragt til en af de smaa Øer i den finske Bugt, og det blev ham sagt, at han der havde sit Ophold indtil videre. Han vidste, hvad Ordet: „indtil videre" betød; det kunde betyde Aar, maaske et helt Liv. En Politibetjent blev sat til at vaage over hans Forblivelse.

Kun nogle faa elendige Fiskerhytter befandt sig paa den lille Ø, og der skulde han nu leve uden Omgang med noget Menneske. Det var ham ikke forbudt at brevveksle med sin Hustru. Han skrev gjentagne Gange, men uden at modtage noget Svar; hans Breve var aldrig blevne afleveret til hende.

Saa forsøgte han at flygte, men forgjæves; Politibetjenten vaagede paa det strængeste over ham. Selv Fiskerne var det umuligt for ham at bevæge til, endog mod de rigeste Løfter, at hjælpe ham med at flygte. De svarede ham, at de med deres Liv var gjort ansvarlige for hans Tilstedeblivelse.

Solitoff var Fortvivlelsen nær, og flere end en Gang tog han den Beslutning at ende sit Liv. Men Tanken om hans ulykkelige Hustru holdt ham stedse tilbage fra at gjøre Skridtet.

Da læste han efter nogle Maaneders Forløb i et Blad, der tilfældig faldt ham i Haanden, da Den ellers var uden Forbindelse med den øvrige Verden, at hans Hustru kort Tid efter at have bragt et dødfødt Barn til Verden var bukket under for sin Kummer og var død.

Han raste af Smerte. Men nu tænkte han ikke mere paa at bevare sig selv Livet; nu behøvede han jo ikke længere at frygte for noget. Nej Hævn vilde han, Hævn over de brutale Voldsmænd, der havde myrdet ham og med ham tusinder andre i Elendighed. Endnu havde han mange indflydelsesrige Venner i St. Petersborg, paa hvis Hjælp han regnede. Han haabede paa Kejserens Retfærdighedsfølelse, og til ham rettede han en Skrivelse i hvilken han ikke blot skildrede den ham overgaaede Ulret, men fremhævede en hel Række af Politiovergreb og Voldsomheder samt paaviste, hvilken Bitterhed og Mistillid dette maatte afføde i Befolkningen. Han bevægede en Fisker til at medtage Brevet til en gammel Ven i St. Petersborg, for at denne selv kunde bringe det i Kejserens Hænder.

Men allerede faa Dage efter kom det hemmelige Politis Betjente til Øen. Som en stor Forbryder blev Solitoff hæftet og ført til et fjærnt Fængsel, hvor han blev indsat. Haanende lod man ham vide, at han havde undervurderet Politiets Magt en lille Smule, da han troede, at Kejseren modtog Breve, der ikke først var gaaet gjennem dets Hænder. Man vilde nu give ham lidt Tid til at tænke over denne Daarskab.

Han fik Tid. Men i et tog Politiet fejl. Han hørte ikke til de Karakterer, Elendigheden gjør mørke.

To lange Aar tilbragte han i Fængslet uden at komme i Forhør, uden at stilles for nogen Dommer.

Da lykkedes det ham at flygte fra Fængslet. Under usigelig Møje naaede han den tyske Grænse, men han havde gjerne baaret Møjen ti Fold for Fribedens Skyld.

Hans hele Livslykke var ødt. Og havde han end kunnet faaet sin Hustru og sin Stilling tilbage igjen, havde han dog ikke kunnet nyde sin Lykke. Den Ulykke, der var gaaet over ham, havde sat sine dybe Spor i hans Sjæl og efterladt et usluktkeligt Had til Voldsmændene.

Da sluttede han sig til Nihilismen og viede denne Bevægelse al sin Kraft.

Endnu sad han og stirrede paa Spirituslampens flakkende Flamme.

Han gjaldt i sin Tid for en smuk Mand, og han var det endnu om end et bittert Drag havde lejret sig over hans Ansigt. Mere end en Gang havde han sat sit Liv paa Spil og havde trods alle Farer været virksom i Nihilismens Tjeneste. Denne Virksomhed havde vel kølnet hans brændende Hadfølelse, men den havde ikke skaffet ham Tilfredshed. Saa tro han endog tjente Bevægelsen, var den dog ikke i Stand til at fylde ham med nogen begejstrende Glæde. Han indsaa, at der maatte rives ned, men selv havde han ingen Anelse om, hvilken ny Bygning der skulde rejses paa det nedrevnes Ruiner. Var det over Hovedet muligt at bygge noget nyt paa Tomterne?

Ella traadte ind til ham; hun var nu kommen i tørre Klæder. Hun lavede sig et Glas Grog og drak en Slurk for at komme til Varme.

„Gregor Solitoff, De maa forlade Kjøbenhavn endnu inden Dag og rejse til Memel," sagde hun, idet hun satte sig lige over for ham. „Jeg har endnu en Gang i Ro og Mag overtænkt dette; der gives ingen anden Udvej. Ogsaa vi vilde være Forrædere, hvis vi uden Varsel lod Kaptejnen gaa i Fælden. Han maa underrettes om Forræderiet, før det endnu er for sent."

„Kan De ikke sende Josson?" indvendte Gregor.

„Nej, jeg ved, at jeg kan stole paa Nikolaus Jossons Troskab, men ikke paa hans Hoved. Han er Guld værd, naar han staar under en andens Ledelse, men paa egen Haand kan han ikke handle. Dog, hvorfor vil De ikke rejse?"

Gregors Øjne saa langsomt op; han mødte Ellas Blik.

„Fordi jeg ikke vil lade Dem alene tilbage," svarede han.

„Aa, sørg bare ikke for mig; jeg skal nok komme bort i rette Tid."

„Der er ogsaa en anden Ting, som der holder mig tilbage."

„Hvad er det?"

„Vi har tilsvoret hinanden at dræbe enhver, der bliver Forræder — jeg vil holde min Ed. Aleris Kokoschkin er hjemfalden til Døden — han skal dø."

„Overlad kun det til mig," sagde Ella med lynende Øjne. „Eller tror De maaske, at jeg har glemt det Løfte jeg gav?"

„Nej, ikke det; men De er en Kvinde."

Et halvt smærteligt, halvt spottende Træk gled over Ellas Ansigt.

„De har Ret til at tale saaledes, saa svag De i Nat har set mig," sagde hun; „jeg har tiltroet min Krop for meget; men Gregor Solitoff, De vil aldrig opleve den Stund, da De ser min Vilje svag. Jeg traadte ud af det svage Kjøns Kreds den Dag, da jeg sluttede mig til Nihilismen, og jeg vil gjøre min Pligt saa godt som en Mand. — Aleris skal dø!"

„Han vil imidlertid vogte sig selv dobbelt nu."

„Da skulde han ikke have meddelt Maruschka Bestuschew sit Forræderi. Hun har efter mit Ønske, fordi jeg længe har haft Aleris mistænkt, knyttet et Kjærlighedsforhold med ham; i Virkeligheden foragter hun ham lige saa dybt som jeg. Men det tyder ikke paa Klogskab hos Manden."

„Politiet vil rimeligvis beskytte ham."

Ella rystende tvivlende paa Hovedet.

„Han aner jo ikke, at vi er vidende om hans Forræderi. Og tror De, jeg frygter for Politiet? Jeg har nu i aarevis levet i Kamp med Politiet og har haft rig Lejlighed til at lære det at kjende. Men jeg ved godt, at Størstedelen af dets Personale er indskrænkede Hoveder; og selv om type-litibetjente holder Vagt ved Huset, vil jeg være i Stand til at komme ukjendt herfra."

„Hvorban vil De bære Dem ad med at øve Gjengjeld mod Aleris?"

„Det ved jeg endnu ikke. Jeg maa først overlægge med Maruschka; hun og Nikolaus maa hjælpe mig derved. Det er mig om at gjøre, at han forsvinder sporløst, uden at Politiet faar Kundskab om hans Død."

„Havet!" bemærkede Gregor.

„Jeg vil tænke derpaa."

Begge tav et Øjeblik og saa tankefulde hen for sig.

„Hvad skal jeg udrette i Memel?"

„De skal meddele Kaptejnen Forræderiet og sige ham den nu Matros, han har om Bord, er en lejet Spion."

„Og hvad skal han saa gjøre?"

„Overlad det til ham, han er klog og trods sin Ferm-venhed yderst forsigtig. Men De kan sige ham, at vore be-trolige i St. Petersborg af mig er blevet underrettet om hans gernes Stilling."

„Og saa Politispionen paa Skibet?"

„Overlad ogsaa det til Kaptejnen — eller tag De til Bestemmelse i saa Henseende — jeg stoler ogsaa paa Dem-gode Hoved."

Gregor syntes næppe at have hørt de sidste Ord. Han støttede Hovedet mod Haanden og stirrede stivt ned mod Jor-den.

„Hvorhen rejser De saa, naar De forlader Kjøben-havn?"

„Det er mig kjært, at De spørger derom, Gregor, thi jeg ogsaa uden det vilde have sagt Dem det," sagde Ella, hendes Stemme blev blød og dæmpet. „Selv om Aleris ikke havde forraadt os, vilde jeg dog snart have forladt Kjøben-havn; thi den Rolle, jeg her maa spille, bliver mig for hver Dag mere uudholdelig. De vil le og tænke, at jeg ved Længden ikke kan fornægte min medfødte aristokratiske Natur. De har til Dels Ret; jeg kan ikke let komme bort fra Vaner, jeg fra Barn er vokset op med. Masken, jeg bære, trykker mig og er bleven aldeles ulidelig, og jeg kan ikke mig selv, at det, vi her udretter, det er der nok andre, der kan gjøre. Jeg har sat mig et andet Maal, jeg vil rejse til Tyskland."

Gregor hævede Hovedet og saa overrasket paa hende.

„Synes denne Tanke Dem saa fremmed?" vedblev El-la. „De ved, jeg har levet der i flere Aar, og jeg haaber ogsaa at se Dem der. De har jo selv studeret to Aar i Tyskland, og jeg antager, at Minderne fra den Tid ogsaa drager Dem."

„Ja, ganske vist — jeg har levet lykkelige Aar i Tyskland," svarede Gregor. „Men hvad vil De der? Tyskerne dog ikke nogen Mark for vore Bestræbelser."

Over Ellas Træk fløj et særegent Smil.

„Gregor, De er for klog til ikke at forstaa mig, især naar jeg kun i løse Træk antyder Dem mine Hensigter. Jeg ved lige saa godt som jeg, at det er i de store Byer, Folkenes og Landenes Historie bliver til. Ikke fordi de store Stater tæller faa og saa mange hundredetusinde Mennesker flere end de smaa, men fordi de i Virkeligheden er Intelligensens Sæde. De store Byers Mennesker har frigjort sig for snævre, trange Synsmaader og Traditioner, de større Horisont har vænnet dem til at se paa alt med klarere, friere Blik, deres Dannelse er større, fordi hos dem alle Dannelsens Midler er lettere tilgjængelig; men Dannelsen gjør ikke Ruslands Historie udvikler sig i St. Petersborg, Tyskland i Berlin, Østrigs i Wien og Pest og Frankrigs i Paris. Jeg ved, De hører ikke til dem, der i vanvittig Forblindelse afspærrer sig selv fra tysk Dannelse og Kultur og helst var mig til at rejse en Dobbeltmur om vort Fædreland for at udelukke det fra Vestens Indflydelse og Indvirkning. Anskuelserne i vort Fædreland hviler fortrinsvis paa aasiatisk Grund og aasiatiske Traditioner, men det er Afsind at lukke Døren for saa Dannelse, med Fuglene føres den over Lande igjennem Luften, med Foraaret gror den over Grænserne, de samme Stjerner bærer den over Havene, som de samme Stjerner lyser over alle Lande og alle Folk. Derpaa gaar vort Arbejde ud: vi faa det russiske Riges møre, ormstukne Kolos til at falde, men har De aldrig gjort Dem selv det Spørgsmaal: og hvad saa? Af sig selv sker der intet og af forvirrede Drømme bygger man ikke noget nyt Hus. Vi vil til den Tid være endnu mere fortabte og ulykkelige end nu, hvis vi ikke faar Hjælp af andre. Fra hvem kan Hjælpen komme? Kun fra dem der er et Aarhundrede foran os i Dannelse og Kultur, fra Tyskerne. Men har vi anmodet dem om deres Hjælp? Kommer de os i Møde med beslægtede Følelser? Der gaar gjennem hele den dannede Verden et Skrig, et Krav paa Fribed, der er en Trang hos Folkene til at bryde med alt det gamle, de overleverede Vaner og Former, der gjør Skaar i deres Ret, Folkene vil være fri og føle sig fri og ikke længere være de arvede Privilegiers trælbundne Slave — og Historien vil og maa gaa denne Vej. Det er mig om at gjøre at komme paa det rene med, hvorvidt denne Vej er aabnet i Tyskland. Direkte vil jeg vel ikke der kunne virke for vor Sag, men jeg vil overtyde mig om, hvorvidt man har nogen Forstaaelse af vore Bestræbelser. Jeg vil vide, om de utilfredse Elementer, der gjemmer sig i Tyskland, har de samme eller lignende Krav som vi; jeg vil ikke agitere, puste til Ilden, jeg ved, at en Kvindes Magt kun er en Draabe i det store Hav, men jeg vil vide, om vi fra Vesten, hvorfra vor Historie vil faa sit Præg, kan vente nogen Støtte for vore Ideer."

Hun havde udtalt Ordene i livlig Begejstring, hendes Kinder rødmede, hendes store, dunkle Øjne lyste med en Ild som Glans.

Saa smuk havde Gregor aldrig set hende, men det var dog ikke Kvindeskjønhedens drøgende Magt, han i dette Øje-blik følte, det var Ideernes Magt. Begejstret rakte han hende Haanden.

„Jeg vil understøtte Dem, saa langt mine Kræfter tæk-ker," lovede han. „Befal kun over mig, og lad det altid bekymre Dem, om jeg ogsaa maatte ofre Livet i Ideernes Tjeneste."

(Fortsættes.)